

Dívka s velkým „S“

Za dalekými horami a dalekými řekami se malém městečku narodilo děvčátko. Rodiče jí dali jméno Kačenka. Kačenka byla velmi poslušná a učenlivá, vždy rodičům pomáhala. Jak postupně rostla a rostla tak se naučila i další krásné dovednosti, jako žehlení, vaření, vynášení odpadků, mytí oken, praní, šití a tak dále a tak dále...

Jak plynul čas, tak se Kačenka začala postupně zajímat o okolní svět, poznávat nové lidi a k údivu rodičů se začala pokládat podivné otázky:

„Proč dívky šijí a chlapci ne?“ Proč dívky perou a chlapci ne?“ „Proč nemohu jít na hřiště či do posilovny s chlapci, skákat celý den do louží, chodit špinavá a potom se doma jen válet?“

K tomu všemu ještě rodiče neprozřetelně koupili do domu televizor. Kačenka se na něj chvilkami potají dívala a sledovala všechny ty úžasné pořady. Jednoho odpoledne, když opět potají zapnula televizi, objevil se na obrazovce šíleně krásný, létající chlapec, který měl na prsou znak „S“. Úplně jí očaroval. Byl hezký, nebojácný, silný, nezničitelný, každému dokázal pomoci, no prostě Superman.

„Jůůů, já chci také létat.....“, řekla si Kačenka.

Ve chvílkách volna, když měla naklizenou, navařeno atd., tak namísto sledování televize a těch všech tak říkajících úžasných pořadů, začala číst knihy o cvičení, vědě a technice. Pochopila, že je v nich mnoho užitečných informací, které by jí mohly pomoci stát se Supermanem(kou).

Jak postupně cvičila, začala čím dál více stačit chlapcům. Běhala, již téměř stejně rychle jako oni. Skákala dokonce dále než starší chlapci. A když se náhodou dostala mezi kluky, kteří něco montovali, tak jim i dokázala poradit. Kačenčino okolí si postupně začalo těchto drobných změn všimnout, ale nepřikládalo jim žádný velký význam.

Možná to byla náhoda, ale Kačenka jednoho rána při cestě na nákup, potkala cizího učenice. Poznala ho podle moudrých knih, které s sebou vezl. Dala se s ním do řeči.

„Dobrý den pane.“

„Dobrý den děvče nevíš, kde bych mohl nechat opravit svůj automobil?“, řekl učenec.

„Nedaleko je opravna, ale jestli chcete, tak já Vám to auto klidně opravím“, usmála se Kačenka.

„To budu rád, u vás to děvčata umí?“, podivil se učenec.

„Asi moc ne, nebo spíš vůbec neumí... nikdo je to neučí. Ale já jsem se vše naučila sama, z knížek mého tatínka“, řekla Kačenka.

Vzala si doma nářadí a poté povoz opravila. Učenec jí velmi poděkoval a ubytoval se v místním hotelu.

Druhý den se na návsi městečka konala sportovní akce, které se historicky účastnili pouze kluci. Kačenka a ostatní děvčata pouze přihlížely.

„Proč se soutěží neúčastní také děvčata?“, zeptal se starosty učenec. Starosta, ani nikdo jiný na otázku nedokázali odpovědět. „Vždyť by to nezvládla!“, vykřikl někdo.

„To si ale nemyslím“, řekl učenec a ukázal na Kačenku. „tato dívka by to jistě zvládla.“

Kačenka se na svolení všech soutěží zúčastnila. Její běh, skok do dálky a dokonce i střelba ze vzduchovky skončili vítězně. Po celkovém součtu výsledků se Kačenka stala celkovým vítězem!

To není možné, divili se všichni, včetně jejích rodičů. „V té holce něco je“, řekl starosta, když jí předával vítěznou trofej.

A dokonce umí opravovat i auta..., neslo se davem.

Rodiče byly na Kačenku velmi pyšní.

„Zvládne opravu auta a porazit naše kluky, ta holka je snad Superman(ka)“, zasmál se starosta.

Asi bychom měli založit nějaký dívčí sportovní oddíl, a možná i zapojit holky do technických kroužků, pomyslel si k tomu.

Toho večera se Kačence nechtělo vůbec spát, ale přesto usínala šťastná. „Dokázala jsem to“, zašeptala těsně předtím, než usnula.